

HAMANA ZSOLT
Angol májkrém

Komótosan kavargatta a kávé. A kiskanál és a csésze találkozására inkább tapintható, mint hallható hangot adott ki.

– Hétfőn hatkor kell kezdeni. – szólalt meg. A hét többi napján általában hétkor, de ez változhat. Attól függ, milyen rakomány érkezik.

Lassan beszélt, de nehezen értettem, mit mond. Inkább csak sejtettem, hogy mit akart a rakománnyal, de a hétfő reggel hat az biztos. Kellett a meló, ezért bőszen bólogattam. Még csak pár napja voltam Angliában. A középiskolában tanultam nyelveket, de az már régen volt.

– Rendelkezik gyakorlattal? – kérdezte, és felhörpintette a maradék kávéját. Jobb kézfejjével oldalra simította homlokáról a haját. Alig pár perce érkezett vissza. A titkárnője azt mondta, valami balesethez hívták.

– Igen – válaszoltam.

– Hol szerezte?

– Otthon – válaszoltam. Sosem voltam még raktáros, de feltehetőleg nem kell túl sok ész a dobozokhoz. Felemelem, leteszem, up and down, mind the head, aztán minden héten jön a fizetés.

– Egy barátja ajánlotta magát, ő már egy éve itt van és jól dolgozik. Bízom benne, figyeljen rá, tanulja meg, amit ő tud, és minden rendben lesz.

A friend az biztos a Kovács! Örültem a kapaszkodónak, ezért azt mondtam „igen”, majd kétszer bólintottam, és mosolyogtam hozzá egyet.

– A fizetését a próbaidő ideje alatt visszatartjuk. Ez egyfajta biztosítás a cég részéről. Meg kell győződnünk arról, hogy miután megkapja a pénzét, nem tűnik el azonnal a kulcsokkal. Ha letelik az első hónap, egyben fogjuk átutalni a pénzt, de addigra kell, hogy legyen bankszámlája. Megfelelő ez így Önnek?

Vártam egy pillanatot, majd azt mondtam, igen. A Kováccsal otthon begyakoroltuk, hogyha kérdő mondatot hallok, de nem tudom, mit jelent a kérdés, akkor a legváltozatosabban válaszoljak rá igennel. Hol egy kicsit kihagyva, hol sűrű bólogatások közepette, hol hezitálva, mintha azon gondolkodnék tényleg jó-e nekem a dolog.

– Örülök – mondta. – A fotóit adja le a titkárnőnél, ő fogja elintézni a papírmunkát. A kulcsokat is tőle kapja meg.

Fölállt, hogy kezét fogjunk, én eléje mentem, a tenyere nyirkos volt, de ez cseppet sem zavart. Munkát szereztem, és ez az egy volt, ami számított. Még nem tudom pontosan, mi lesz a feladatom, de az biztos, hogy tetszeni fog nekem ez a hely. Az első milliómát doboz-

emelgetésből, a másodikat – miután megtanultam a nyelvet – az izzadós férfi helyetteseként szerezem.

*

Furcsa módon megnyugtatót, hogy ennyi jól öltözött emberrel álltam egy sorban. A látszat alapján közéjük tartoztam, és pont erre volt most szükségem. Mindenki teszi a dolgát, a következő állomáshelyétől csak a sor választja el. Szépen lépegetnek előre, ahogy két hete még én is terveztem. Az elején minden jól alakult. Szinte azonnal kaptam munkát, a Kovácsék raktárában kezdtem dolgozni. Az első nap sima volt, de a második nap Kovi elesett és eltörte a kezét. Az itteni orvosok szerint nem volt megfelelő a biztosítása, ezért a srác kénytelen volt hazarepülni, hogy megműtsék. Egyedül maradtam az új helyen, és már az apartmanban sem volt társam. Az utóbbit elbírtam volna még viselni, de nem kaptam meg a fizetésem.

– Itt a jegye, a szállókártyája, a gépe 11:30-kor indul a kettős kaputól. Legyen kellemes az útja – szólt a kékruhás nő, és felém nyújtotta a papírokat. Semmit nem értettem abból, amit mond.

Zsebre tettem a jegyet, és leültem egy padra, távol a reptér biztonsági őreitől. Az egyenruhásokat könnyű kiszűrni, de a civilek felismerhetetlenek, ezért igyekezni kell családok és tinédzserek között tölteni az indulásig hátralévő két órát. Nem tudom, megjelent-e a képem az újságban, de jobb az óvatosság, biztosan keresnek. Pedig itt én vagyok az áldozat. Átverték a munkahelyemen. Az első héten nem kaptam meg a fizetésem. Úgy gondoltam, pár nap csúszás normális. Gyakorlatilag elfogyott az otthonról hozott pénzem, de a Kovácsnak még voltak konzervjei. A kaja megoldva, egyedül a lakás tulajdonosa zavart, akinek nem tudtam fizetni.

– Hol van a másik férfi, a szőke, aki magát idehozta a múlt héten? – kérdezte tőlem pénteken.

Most nem jött be, hogy igennel válaszoljak azokra a kérdésekre, amiket nem értek. Az ér kidagadt a nyakán, úgy üvöltött. Alig tudtam elmagyarázni neki, hogy már csak egyedül lakok, itt, és szeretném, ha várna néhány napot a pénzzel.

A hétvége annak ellenére jól telt, hogy az ablakból időnként láttam, ahogy köröz a ház körül. Melegítőt húzott, és a kutyájával meg a miniszoknyában lévő feleségével rendszeresen körbesétálták a tömböt, ahol a lakásunk volt. Láttam őket az ablakból, ahogy figyelnek, és munkásruhába öltözött emberekkel tárgyalnak. Este próbáltam volna lemenni a boltba, de a dolog meghiúsult, mert a főbérő és a kutyája a lépcsőházban álldogáltak, amikor indultam. Gyorsan visszamentem a lakásba, de már késő volt, észrevett. Fölszaladt a lépcsőn, csöngetett, de nem nyitottam ajtót. A kulcsot belülről a zárban hagy-

tam, hogy semmiképp se tudjon bejönni. Lefeküdtem és a vasárnapot is az ágyban töltöttem. Fájt a gyomrom és szédültem az éhségtől. Reggelire konzervmangót ettem, ebédre valami lönchússzerűt, a vacsorát kihagytam, mert amikor kinyitottam a májkrémet a dobozban, kis fóliákban apró pirulákat találtam, amikre vicces figurákat karcoltak. Bevettem kettőt, hogy kicsit jobban legyek. Negyed óra múlva újra jött a főbérő, csöngetett, de nem engedtem be. Ő cserébe az ajtó előtt hagyta a kutyáját, aki folyamatosan ugatott. Egész éjjel fent voltam, mert attól féltem, hogy rám töri az ajtót. Reggel inkább az ablakon másztam ki. Nagyon zavartak a lépcsőházból beszűrődő hangok. Az utcán csak kapkodtam a fejemet a fénylő autók után, ilyenek egyáltalán nincsenek otthon. Éreztem, hogy jó helyen vagyok, itt fordulatot vehet az életem. Ahol az emberek ilyen menő autókkal járnak, ott én is szerencsés leszek, ez biztos. Csak előbb meg kell szereznem a fizetésem. Ahogy beértem a munkahelyemre, rögtön a főnök irodájába mentem. Épp kávézott, amikor beléptem az ajtón.

– Jó reggelt! – mondta. – Mister Wilson küldte?

– Igen – válaszoltam.

– A szekrényben találja a dobozokat, miután levitte őket, jöjjön vissza, mert még nem írta alá a belépési nyilatkozatot.

– Rendben – mondtam és leültem a vele szemközti székbe. Megpróbáltam elmagyarázni neki, hogy a főbérő egész hétvégén zaklatott a lakbér miatt, és még a Kovács bérleti díját is rajtam akarja levetni, mert megkezdte a hetet, és ma este valószínűleg megint átjön, úgyhogy szükségem van a fizetésemre. Úgy tűnt megértette, mert a szekrényhez vezetett, ahonnan a kezembe adott egy dobozt. Láttam, hogy a szekrényben rengeteg készpénz van, ezért arra gondoltam, a fizetésemet kapom meg. Amikor nyúltam a pénz felé, a főnök megfogta a csuklóm és lassan így szólt:

– Ön félreérti a helyzetet. Az nem a maga pénze, vigye le a dobozt Mister Wilsonnak. Megértette?

Mire válaszolhattam volna, megfordított és kikísért a titkárnőig.

– Heather kérem, írassa alá vele a belépési nyilatkozatot, mielőtt visszaengedi dolgozni. Köszönöm.

– Jöjjön fiatalember, két aláírást szeretnék kérni. Egyet ide, egyet pedig ide – mutatott a nő a tollal egy A/4-es papírra. Boldogon kanyarítottam alá a nevem, a hivatalos ügyeknek vége, már semmi sem választ el a fizetésememtől. A nap gyorsan telt. Büntetésből mosdókat kellett takarítanom, mert Mister Wilson csak az ebédidő alatt találta meg nálam a csomagot, és ettől dühös lett. Este, mire visszaértem a főnök irodájába, már zárva volt az ajtó. Először megijedtem, hogy fogok hazamenni pénz

nélkül, de aztán kivettem a titkárnő fiókjából azt a papírt, amit délelőtt aláírtam. Váltóként fogom használni, gondoltam. Ott van rajta minden: hogy hívnak, mennyi a fizetésem, az aláírások. Megmutatom a főbérőnek, és ő megnyugszik, hogy van munkám, és már csak egy napot kell várnia a pénzére. Hazafelé menet csodálkoztam, mennyire mások az autók, mint reggel. Egyik sem fénylő, az összes pont ugyanolyan volt, mint otthon. Amikor hazaértem, eléggé meglepődtem, hogy a főbérő és két haverja, meg három kutya bent voltak a lakásban.

– Hol van Kovács? És hol van a májkrémes konzerv te anyaszomorító? – mordult rám a főbérő, miközben az egyik drabális cimborája megszorította a nyakam.

– Kovács keze kedden eltört. Hazarepült, hogy otthon műtsék meg! – kiabáltam az anyanyelvemen. – Engedjete el és megkapjátok a pénzetek! – mondtam, és a kellő nyomaték kedvéért könyökkel arcon csaptam a főbérőt. Erre válaszul úgy kigáncsoltak, hogy keresztülestem a ruhaszárítón.

– Várjatok! – kiáltottam. – Holnap nálam lesz a pénz. Itt van a fizetési papírom, olvassátok! Odaadtam a főbérő kezébe.

– Ti értitek, mit akar ezzel a papírral? – kérdezte.

– Én nem tudok angolul olvasni – mondta az, amelyik a torkomat szorongatta.

– Na, ide figyelj, te kis pondró. Nem érdekelnek a papírjaid. A májkrémes konzervet add elő, különben megettetlek a kutyákkal, érted?

– Igen – mondtam. Kezdtem félni, hogy valami elváltozás lehet a fejükben. Ott van a papíron, hogy csak egy napot kell várnia a pénzre, ő meg összegegyűri. Jó, nem szó szerint, de következtetni csak tud.

Felemeltek a földről, és a nyitott ablakhoz vittek. Ezek nem viccelnek – gondoltam magamban, és könyökkel újra fejbe vertem a főbérőt, aki elesett. Amikor a többiek hozzá léptek, gyorsan kimásztam az ablakon és elszaladtam. Az éjszakát egy a munkahelyemhez közeli parkban töltöttem. A csillagok alatt döntöttem el, hogy nem maradok ebben a szemét országban tovább. Az első géppel hazarepülök, és nem várom meg, amíg a főnök odaadja a pénzem, elveszem magamtól. Bementem reggel hatra a melóba, a kulcsommal kinyitottam a főnök szobájában lévő szekrényt és eltettem kétheti fizumat meg a repülőjegyre valót. Az utcán leintettem egy taxit és most itt vagyok. A reptéri mosdóban, felemelt lábakkal, a vécén ülve várom, hogy becsekkolhassak a járatomra. A cipőm nyomot hagy a falon, de egyáltalán nem érdekel. Amikor a hangosbemondó bementa, hogy a fél 12-es budapesti járat utasait várják a kettes kapunál, tudtam, hogy elkaptak. Előbb éreztem meg a bilincs hidegét a kezemen, mint hallottam volna a zár kattánását.